

«СПРАВА МОГО ЖИТТЯ – ПОШУК НОВИХ МЕТОДІВ ЛІКУВАННЯ»,

– зазначає новопризначений керівник Вінницького національного медичного університету Вікторія Петрушенко

Які професійні плани в неї на майбутнє? Чим займатиметься на новій посаді? І чи планує знову виступати на оперній сцені?..

Детальніше про це йдеться в ексклюзивному інтерв'ю, яке Вікторія Петрушенко погодилась надати виключно нашому часопису.

– **Шановна Вікторіє Вікторівно, «вінничани» також щиро вітають вас із призначенням!**

– Дуже вам вдячна. Читаю газету ще з кінця 90-х років. До речі, пам'ятаю її ще як «Вінницьку правду» напередодні здобуття незалежності нашою Батьківщиною. Мої батьки завжди передплачували газету.

– **У минулому на наших шпальтах друкувалися огляди вашої творчості.**

– Так, досі я пам'ятаю прекрасну статтю письменника і заслуженого журналіста України Івана Степановича Волошенюка. Він написав про один із моїх виступів. Окремо хочу відзначити дружні журналістські відгуки його дружини, чудової літераторки Галини Касьяненко (Волошенюк)... Та й перше моє фото, опубліковане в газеті, зробив фотохудожник Олександр Гордієвич... Ще пригадую незабутній досвід спілкування з багаторічним працівником (тоді головним редактором) «Вінниччини» Василем Миколайовичем Паламарчуком. Він завжди вселяв оптимізм, а його статті та дописи – приклад неперевершеного красномовства. У моїй бібліотеці присутні дві його літературні збірки. Впевнена: обласній організації НСЖУ хвилюватися нічого, допоки очолює її Василь Паламарчук.

– Дуже вдячні вам за теплі слова про газету та наших знакових співробітників. Багато інтернет-видань наразі повідомляють, що ви поєднуєте мистецьку та лікарську роботи. Як вам це вдається?

– Ну, передусім мушу зауважити: вже більше десятиліття я повністю віддана хірургії та лікувальній справі. Вочевидь, згадані вами інтернет-видання просто не володіють ситуацією. Мабуть, вони не читають наукові журнали або звіти про науково-дослідні роботи. Досі всі мої інтереси фокусувалися навколо запровадження сучасних, так званих «мініінвазивних», технологій у практичній роботі. Дуже часто лікарі кажуть: допоки лікуєш – тебе не помічають. Оперувати, стояти біля операційного столу половину доби – своєрідне мистецтво, мистецтво порятунку життя. Коли перебуваєш на сцені – прагнеш публічності. Коли ж ти щодня оперуєш або доглядаєш пацієнтів, то жадаєш лише кількох годин відпочинку. Колись мене запам'ятали як публічну особу зі сцени чи афіші, і ця пам'ять донині

впливає на багатьох людей. Я б із задоволенням повернулася до академічного співу, але вокал для мене матиме вже тільки статус «хобі». Справа всього життя – пошук нових методів лікування і вся величезна галузь сучасних технологій, що носить назву «мініінвазивної хірургії».

– У 2016 році великою новиною було створення кафедри ендоскопічної та серцево-судинної хірургії. Ви ініціювали її створення та очолили кафедру. Як оцінюєте свою роботу з позицій нового 2023 року?

– Дійсно, після завершення праці на посаді проректора з наукової роботи ВНМУ я доклала максимум зусиль задля організації колективу кафедри та, відповідно, пройшла процедуру виборів на посаду завідувача. Для мене завідування кафедрою мало принципове значення, оскільки прагнула повноцінно розвивати мініінвазивну галузь. Як відомо, така хірургія є напрямком оперативних втручань, що дозволяє оперувати пацієнта точковими проколами тканини, без традиційних розтинів покривів. У цьому сенсі ми тісно співпрацюємо з Національним інститутом серцево-судинної хірургії імені М. М. Амосова і Національним інститутом хірургії та трансплантології імені О. О. Шалімова.

Ендоскопічна хірургія й лапароскопічні втручання, а також найновіші досягнення судинної і серцево-судинної хірургії знаходяться в центрі науково-дослідної уваги колективу нашої кафедри. Така робота потребує хорошого зору, філігранної точності, надзвичайної скрупульозності. Операція тримає хірурга в надзвичайному стресі, але результат вартий витрачених нервових клітин. Ендоскопічні та лапароскопічні методики в сучасному світі надають більше гарантій успішного післяопераційного етапу лікування, потребують менше часу для загоєння ран. Хірургія такого типу, звісно, дороговартісна, але не для пацієнта, а для оперуючого лікаря, котрий має завжди користуватися найновішим обладнанням, безперервно навчатися і проходити профільну перепідготовку.

Завдяки спільним зусиллям колективу кафедри, ще напередодні її заснування, мініінвазивні операції запроваджено на Вінниччині одними з найперших в Україні. На посаді очільника університету я планую приділяти багато уваги розширенню сфери подібних операцій на всю Вінницьку область, налагоджувати контакти з різними закладами та лікарями.

– Очевидно, що хірургія – ваша стихія. Однак ВНМУ ім. М. І. Пирогова – величезна навчальна і багатoproфільна наукова машина. Як ви збираєтесь її «везти»? Яких результатів очікуєте?

– Звісно, хірургія – лише частинка подальшої роботи. Університет готує висококваліфікованих спеціалістів усіх медичних галузей і напрямків. Я відчуваю свою відповідальність за майбутнє країни, тому моє власне завдання номер один – перетворення ВНМУ на найкращий заклад вищої медичної освіти України. Задля цього проводитиму збалансовану кадрову політику, підтримуватиму всі найкращі досягнення попередників, намагатимуся зберегти досвід ветеранів медицини, але водночас приділятиму стратегічну увагу комунікації із молодими перспективними колегами. Вкрай важливо, аби кожна людина, пов'язана з університетом, відчувала себе не тільки часточкою єдиної корпорації, але і розуміла, що перед нею відкриті двері.

– **Що маєте на увазі під «відкритими дверима»?**

– Маю на увазі прихильність нового керівництва до будь-яких наукових ідей або педагогічних ініціатив, які пропонуватимуться асистентами, доцентами і професорами. Однак треба враховувати основне: університет повинен працювати «на студента» і «для студента». Мусить сформуватися тісна мережа кооперації поміж професорсько-викладацьким складом і студентськими гуртками. Ми повинні створити всі умови процесу перетворення студента на високоякісного практичного фахівця, докладючи до цього зусилля вже з першого курсу навчання.

Окрім того, я намагатимуся всебічно підтримувати створення груп для виконання міжнародних грантових проєктів. Прагну реального (не фіктивного, як це часто трапляється в інших установах) обміну досвідом з університетами Європейського Союзу. Отож заклад зобов'язаний стати взірцем підтримки молодшого покоління, виконувати функцію платформи для наукових розробок всеукраїнського рівня. Не має бути штучних перепон у розвитку кар'єри здібних науковців.

Додаткову особливу увагу сконцентрую на встановленні тісних контактів між теоретичними кафедрами та практичною медициною. Слід повернути добре ім'я вітчизняній фундаментальній науці. Відтепер університет є місцем, де чекають не лише здібних практиків і науковців медичного профілю, але і прогресивних фізиків, хіміків, біологів. Вчені зазначених спеціальностей повинні допомогти оновитися фундаментальній медицині. Крім того, враховуючи реалії повномасштабного вторгнення, наші славні захисники потребують і потребуватимуть надалі соціального захисту, медико-соціальної та медико-психологічної реабілітації. Це однаково стосується як захисників України, так і мирних громадян, що пережили та переживають жахи окупації.

– Ви праві, ніхто не скасовував посттравматичний стресовий розлад. Хоча ми рухаємося до перемоги, але війна дає про себе знати. До речі, наші джерела повідомляють, що наприкінці осені ви відвідали деокупований Херсон, перебуваючи на чолі команди хірургів-вінничан. Чи правда це?

– Цікаві у вас джерела... (посміхається)

– Аякже! Тож...

– Тож невдовзі після деокупації Херсона ми справді побували там із хірургічною місією. До її складу ввійшли фахівці з Великої Літери: Роман Вікторович Буряк, Вадим Сергійович Собко, Костянтин Леонідович Лонський. Операції військовослужбовцям та цивільним ми проводили разом. Кожному із названих хірургів – низький уклін!

– Мабуть, непросто далось? Під ворожими обстрілами бували?

– Враховуючи умови воєнного часу, говорити можу не про все. Однак оперувати під обстрілами доводилося неодноразово... Покалічені, загинув... Звісно, таке дуже впливає на внутрішній стан лікаря. Разом із тим, наші українські лікарі, повірте, здатні працювати в будь-яких умовах.

Коли йдеться про лікарів-вінничан, то поняття «професійного вигорання» бути не може. Ми всі працюємо тільки заради однієї мети – перемоги! При цьому хочу виголосити слова вдячності директору Херсонської обласної лікарні, прекрасному лікарю Віктору Миколайовичу Короленку. Саме праця прогресивних людей його штабу уможливила вигнання загарбників. Честь йому і пошана! Не менше вдячності відчуваю до Сергія Вікторовича Білозарецького. Він – підприємець, волонтер. Допоміг нам дуже потужно. Справжній патріот і молодець!

– А як ваша родина поставилася до виконання хірургічної місії біля передової? Наскільки вас підтримують вдома?

– Знаєте, родина – це моя віддушина, як і для кожної жінки. Буває непросто, хвилюються, дуже переживають. Однак, що б не відбувалося, я завжди відчуваю дієву підтримку найрідніших людей: чоловіка, сина, невістки, моїх прекрасних батьків. Розмови з чоловіком Мирославом завжди додають натхнення і впевненості в силах. Він підтримує кожне моє починання. Ось чому я спокійна за «родинні тили» і повністю готова до битви за справжній ренесанс нашого медичного університету і спільну перемогу.

– Слава Україні!

– Героям Слава!

Текст інтерв'ю опубліковано 25-го січня 2023 р. у газеті «Вінниччина».

Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова висловлює щирі вдячність трудовому колективу найстарішій обласній газеті!

Повне посилання на текст матеріалу: *«Справа мого життя – пошук нових методів лікування» [Інтерв'ю В. В. Петрушенко та рядки з біографії] // Вінниччина. 25 січня 2023 р. № 4 (23601). С. 3.*